

การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดเชียงใหม่

Using Guidance Activities to Enhance Achievement Motivation and Academic Achievement among Mathayom Suksa 2 Students in Chiang Mai Province

บุญเลิศ คำปัน^{1*}

¹ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
เลขที่ 202 ถนนช้างเผือก ตำบลช้างเผือก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50300

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมแนะแนวในการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง จำนวน 7 โรงเรียนในจังหวัดเชียงใหม่ (1. จอมทอง 2. นวมินทร์ราชูทิศ พายัพ 3. แม่แตง 4. หางดงรัฐราษฎร์อุปถัมภ์ 5. บ้านหนองไคร้ 6. แม่อนนวิทยาลัย และ 7. สานิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่) กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละเท่า ๆ กันในแต่ละโรงเรียน เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย กิจกรรมแนะแนว 16 โปรแกรม แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4 รายวิชา (คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายตัวแปร ผลการวิเคราะห์ข้อมูลรายโรงเรียน พบว่า กลุ่มทดลอง จำนวน 6 โรงเรียน (โรงเรียนที่ 1 - 6) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) กลุ่มทดลอง โรงเรียนที่ 1, 2 และ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) กลุ่มทดลองโรงเรียนที่ 1 และ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) โรงเรียนที่ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มในแต่ละวิชา คือ โรงเรียนที่ 4, 5 และ 7 การวิจัยครั้งนี้สรุปว่า กิจกรรมแนะแนวมีแนวโน้มเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้แก่แก่นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำได้ ส่วนกิจกรรมแนะแนวเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้แก่แก่นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำยังสรุปไม่ได้ชัดเจนในการวิจัยครั้งนี้

* ผู้เขียนหลัก (อาจารย์ ดร. ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่)
อีเมล: boonlertc41@gmail.com

คำสำคัญ

กิจกรรมแนะแนว แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Abstract

The purpose of this study was to investigate the use of guidance activities to enhance students' achievement motivation and academic achievement. The participants were low academic achievement and low to medium motivation from 7 schools in Chiang Mai province (1. Chom Thong, 2. Navamindarajudis Phayap, 3. Maetang, 4. Hangdong Rathrath Upatham, 5. Bannongkrai, 6. Maeonwittayalai, and 7. ChiangMai University Demonstration). The participants were divided into experimental and control group equally in every school. The research instruments included 16 guidance activity programs, an achievement motivation questionnaire, and four academic achievement tests (Math, Science, Thai, and English). Multivariate analyses of variance were employed. Results reviewed that the experimental groups in 6 schools (school 1 - 6) had higher achievement motivation ($p < .05$) compared to their respective control groups. The experimental groups in school 1, 2, and 6 had higher academic achievement in Science and Thai, and school 1 and 3 in English ($p < .01$) compared to their respective control groups. School 4, 5, and 7 showed no differences in all subjects between the experimental and the control groups. This research concluded that the guidance activities tend to enhance the low academic students' achievement motivation, whereas their effects on the students' academic achievements were still unclear in this study.

Keywords

Guidance Activities, Achievement Motivation, Academic Achievement

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 สนับสนุนให้ประชากรไทยได้รับการศึกษา มีความรู้ความสามารถสูงขึ้น ทั้งนี้ให้ประชากรไทยมีสิทธิได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย มีการจัดการศึกษาทั้งในระบบโรงเรียน นอกโรงเรียน และการศึกษาตามอัธยาศัยซึ่งจะทำให้ประชาชนชาวไทยมีโอกาสได้รับการศึกษา ตลอดจนฝึกทักษะอาชีพได้ตลอดชีวิต แต่อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาของคนไทยยังถือว่าไม่เป็นที่น่าพอใจ ดังที่คณะกรรมการพัฒนาสังคมและกิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาสของวุฒิสภาไทยเห็นว่า คุณภาพการศึกษาของเด็กไทยยังไม่เป็นที่น่าพอใจเท่าที่ควร (รวม. ศธ. ยอมรับคุณภาพการศึกษาไทยยังไม่เป็นที่น่าพอใจ, 2556) โดยเฉพาะทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) หรือ สภาพัฒน์ฯ ชี้ว่า คุณภาพการศึกษาของไทยเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ต้องแก้ไข เนื่องจากการประเมินผลการสอบ O-NET ในปี พ.ศ. 2551 – พ.ศ. 2554 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาหลักไม่ถึงร้อยละ 50 จึงต้องยกระดับคุณภาพการศึกษาของเด็กไทยอย่างเร่งด่วน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2555) นอกจากนี้ ข้อมูลของผู้อำนวยการสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) เปิดเผยตรงกันว่า ผลคะแนนโอเน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั่วประเทศ จากการสอบ 8 วิชา พบว่า คะแนนเฉลี่ยในวิชาหลัก ได้แก่ ภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนไทยยังคงทำคะแนนได้ไม่ถึงร้อยละ 50 และบางวิชายังมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าเดิมอีกด้วย โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ที่ได้คะแนนต่ำมาก เฉลี่ยไม่ถึงร้อยละ 20 ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า นักเรียนไทยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ตกต่ำลง (ชานนท์ ลิ้มทอง, 2557)

สาเหตุของปัญหาที่ทำให้เด็กนักเรียนไทยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำสามารถวิเคราะห์ได้หลายประการ เป็นต้นว่ามาจากสภาพแวดล้อม เช่น บ้าน โรงเรียน สภาพทางสังคมโดยทั่วไป และจากตัวเด็กเอง ตัวอย่างสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนที่ซึ่งอาจไม่พร้อมสำหรับการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ เช่น ครูที่สอนเก่งบางคนอาจขาดแรงจูงใจในการสอน อันเนื่องด้วยปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ การขาดแคลนสื่อ และเทคโนโลยีที่ทันสมัยสำหรับการจัดการเรียนรู้ เป็นต้น (ผู้จัดการออนไลน์, 2556) ครูผู้สอนจึงนับว่าเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักเรียนเป็นอย่างมาก ครูที่มีความตั้งใจและใช้วิธีการสอนที่จูงใจสามารถทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนและประสบความสำเร็จได้ แม้จะไม่สามารถช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จทุกคนได้ก็ตาม แต่ถ้าหากครูเข้าใจวิธีการที่ดีในการสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียนก็สามารถช่วยเหลือนักเรียนได้เป็นจำนวนมาก (Kauchak & Eggen, 2012) ส่วนปัญหาที่มาจากตัวนักเรียนก็สามารถเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้ เช่น เด็กให้ความสนใจเรื่องของเกมและสื่อเพื่อความบันเทิงมากกว่าการเรียนรู้ เป็นต้นจึงทำให้ผลการเรียนลดลง (พิมพ์ิตา โยธาสมุทร, 2556)

รายงานการวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่แสดงให้เห็นว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ (สุขฤกษ์ ดีโนนโพธิ์, 2554) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน (กรรณิการ์ ภิรมย์รัตน์, 2554 ; Singh, 2011 ; Smith, 2011) ดังนั้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จึงอาจเป็นตัวแปรที่สำคัญตัวหนึ่งที่ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ถือว่าเป็นคุณลักษณะภายในของผู้เรียนที่สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย โดยกิจกรรมหนึ่งที่ถูกวิจัยเชื่อว่าสามารถสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้แก่ผู้เรียนได้ คือ กิจกรรมแนะแนว ซึ่งเป็นกิจกรรมทางด้านจิตวิทยาที่ช่วยให้นักเรียนค้นพบศักยภาพภายในตนเอง โดยเฉพาะศักยภาพทางด้านการเรียนรู้ กิจกรรมแนะแนวช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย แต่ก็มีผลทำทลายจินตนาการที่จะสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ของนักเรียนทุกระดับได้เป็นอย่างดี แม้กระทั่งนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและขาดแรงจูงใจในการเรียนซึ่งผู้วิจัยใช้เป็นเป้าหมายในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทดสอบผลของกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ในจำนวน 7 โรงเรียน
2. เพื่อการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในจำนวน 7 โรงเรียน

วิธีการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ($GPA \leq 2.40$) และมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง (ค่าเฉลี่ย ≤ 3.50) จำนวน 7 โรงเรียน ในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ประกอบด้วย โรงเรียนขนาดใหญ่ 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนจอมทอง และโรงเรียนนวมินทราชูทิศ พายัพ โรงเรียนขนาดกลาง 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนหางดงรัฐราษฎร์อุปถัมภ์ โรงเรียนแม่แตง โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ และโรงเรียนขนาดเล็ก 2 โรงเรียน คือโรงเรียนแม่ออนวิทยาลัย และโรงเรียนบ้านหนองไคร้

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Random Sampling) จากจำนวนประชากรของแต่ละโรงเรียนและการสุ่มแบ่งกลุ่ม (Random Assignment) เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังนี้

2.1 กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนจอมทอง โรงเรียนนวมินทราชูทิศ พายัพ โรงเรียนหางดงรัฐราษฎร์อุปถัมภ์ โรงเรียนแม่แตง และโรงเรียนบ้านหนองไคร้ จำนวนกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนละ 40 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน เท่ากันทุกโรงเรียน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และโรงเรียนแม่ออนวิทยาลัย จำนวนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนละ 36 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 18 คน และกลุ่มควบคุม 18 คน เท่ากันทุกโรงเรียน

3. เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือการวิจัยประกอบด้วยเครื่องมือที่ใช้ในการฝึกและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการฝึก ได้แก่ ชุดโปรแกรมกิจกรรมแนะแนว มีจำนวน 16 โปรแกรม สร้างโดยผู้วิจัยโดยใช้พื้นฐานแนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ (McClelland, 1961) และแนวคิดทางด้านจิตวิทยาการแนะแนว

ชุดโปรแกรมกิจกรรมแนะแนวทั้ง 16 โปรแกรม ประกอบด้วย 1) สร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคย 2) มองอดีต 1 3) มองอดีต 2 4) มองปัจจุบัน 5) วางแผนอนาคต 6) ชีวิตมีคุณค่ากว่าที่คิด 7) ความภาคภูมิใจในตนเอง 8) มองโลกแง่ดี 9) แรงบันดาลใจจากคนดัง 10) แรงบันดาลใจรุ่นพี่ 11) เส้นทางสู่ความสำเร็จ 12) การควบคุมตนเอง 13) กำกับการเรียน 14) เรียนเก่งด้วยกลยุทธ์ 15) เกมเพื่อเล่นเล่นเพื่อเรียน 16) เดินทางสู่ความสำเร็จ โครงสร้างของแต่ละโปรแกรมประกอบด้วย ชื่อโปรแกรม จุดประสงค์

การเรียนรู้ เนื้อหา จำนวนสมาชิก ระยะเวลาการฝึก สถานที่ฝึก เครื่องมือและอุปกรณ์ วิธีดำเนินการฝึก การประเมินผลกิจกรรม แบบประเมินหลังฝึกและคู่มือครู ชุดโปรแกรมกิจกรรมแนะแนวทั้งหมดได้รับการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ได้ค่าความสอดคล้องเชิงเนื้อหา (IOC) ของเครื่องมือเท่ากับ 0.84

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ 1) แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบวัดมาตราประเมิน (Rating Scale) ที่มี 5 ระดับ (เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย เห็นด้วยน้อยที่สุด) จำนวน 20 ข้อ ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ได้ค่า IOC เท่ากับ 0.89 หาความเชื่อมั่นของแบบวัดโดยใช้ Cronbach's Alpha ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.96 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สร้างขึ้นโดยผู้วิจัย จำนวน 4 รายวิชา คือ คณิตศาสตร์ จำนวน 30 ข้อ วิทยาศาสตร์ จำนวน 40 ข้อ ภาษาไทย จำนวน 40 ข้อ และภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ แบบวัดทั้งหมดเป็นข้อคำถามที่มี 4 ตัวเลือก หาค่าความเที่ยงของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder-Richardson ได้ค่าความเที่ยง ดังนี้ วิชาคณิตศาสตร์ 0.90 วิชาวิทยาศาสตร์ 0.92 วิชาภาษาไทย 0.93 และวิชาภาษาอังกฤษ 0.93

4. ขั้นตอนการทดลอง

การทดลองใช้แบบแผนการวิจัย Pretest, Posttest, Control Group Design เริ่มต้นผู้วิจัยวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4 รายวิชา (คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ) ของนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง (Pretest) จากแบบสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4 รายวิชา จากนั้นให้ผู้ช่วยวิจัยของแต่ละโรงเรียนดำเนินการฝึกกลุ่มทดลองตามโปรแกรมกิจกรรมแนะแนว จำนวน 16 โปรแกรม โดยฝึกสัปดาห์ละ 2 ครั้ง คือ วันจันทร์และวันพฤหัสบดี วันละ 1 ชั่วโมงหลังเลิกเรียน รวมทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง ใช้ห้องเรียนเป็นสถานที่ฝึก สำหรับกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกตามโปรแกรมแต่อย่างใด เมื่อฝึกครบทุกโปรแกรมแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) อีกครั้งหนึ่งด้วยแบบทดสอบเดิมกับที่ใช้ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้ทั้งหมดของนักเรียนมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายตัวแปร (MANOVA) เพื่อทดสอบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4 รายวิชาภายหลังการทดลองแยกตามโรงเรียน

ตารางที่ 1

คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน (Mo) และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ (Mat) วิทยาศาสตร์ (Sci) ภาษาไทย (Tha) และภาษาอังกฤษ (Eng) ของกลุ่มทดลอง (E) และกลุ่มควบคุม (C) ใน 7 โรงเรียน

ตัวแปร	กลุ่ม	จอมทอง		นวมินทร์ฯ		หางดงฯ		แม่แตง		หนองไคร้		แม่ฮ่องสอนฯ		สาธิตฯ	
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
Mo	E	3.5	.3	3.6	.3	3.7	.3	4.2	.4	3.2	.3	4.1	.5	3.5	.2
	C	2.7	.3	3.0	.4	3.5	.3	3.4	.3	3.0	.2	3.5	.5	3.5	.1
Mat	E	9.8	1.8	9.8	2.4	7.6	2.6	11.5	1.9	12.3	2.6	10.6	2.0	17.1	2.6
	C	8.0	2.1	9.5	2.3	8.0	2.8	11.2	2.7	11.7	3.1	10.6	1.5	20.0	1.9
Sci	E	12.1	2.1	20.2	2.3	9.9	2.9	15.8	2.9	18.8	4.1	19.3	1.8	22.2	4.5
	C	10.0	2.1	14.9	3.1	10.1	2.5	14.3	3.4	18.2	3.0	16.6	3.7	27.1	2.9
Tha	E	16.0	3.2	23.8	2.2	9.1	1.9	15.4	3.2	20.1	4.0	20.5	3.2	25.3	3.7
	C	12.6	2.4	18.3	3.3	12.2	5.0	14.4	3.5	19.2	3.0	17.1	3.5	29.9	2.3
Eng	E	15.7	3.4	13.4	2.4	9.3	2.7	13.2	2.6	14.6	3.4	13.6	2.0	26.6	3.8
	C	11.0	2.9	13.1	2.7	9.7	2.6	11.1	2.4	14.7	3.2	12.3	2.6	30.7	3.0

ข้อมูลในตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองที่ใช้กิจกรรมแนะแนวสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ใช้กิจกรรมแนะแนวอย่างเห็นได้ชัดในทุกโรงเรียนและคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 4 รายวิชา (วิชาคณิต วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ) ของกลุ่มทดลองมีแนวโน้มสูงกว่าในกลุ่มทดลองในเกือบทุกโรงเรียนเช่นเดียวกัน ยกเว้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่กลุ่มควบคุมมีแนวโน้มของคะแนนเฉลี่ยของรายวิชาต่างๆ สูงกว่ากลุ่มทดลอง

2 ผลการทดสอบกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4 รายวิชา ก่อนการทดลองและหลังการทดลองในจำนวน 7 โรงเรียน

การทดสอบผลของกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สถิติ Hotelling ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนทดลองและหลังทดลองใน 7 โรงเรียน โดยใช้สถิติ Hotelling's Trace

โรงเรียนที่ทดลอง	การทดสอบ	สถิติ	F	p
โรงเรียนจอมทอง	ก่อนทดลอง	Hotelling's Trace	1.833(a)	.133
	หลังทดลอง		16.777(a)	.000**
โรงเรียนนวมินทราชูทิศ พายัพ	ก่อนทดลอง	Hotelling's Trace	0.449(a)	.811
	หลังทดลอง		19.428(a)	.000**
โรงเรียนแม่แตง	ก่อนทดลอง	Hotelling's Trace	.709(a)	.621
	หลังทดลอง		3.245(a)	.000**
โรงเรียนหางดงรัฐราษฎร์อุปถัมภ์	ก่อนทดลอง	Hotelling's Trace	1.360(a)	.264
	หลังทดลอง		1.282(a)	.294
โรงเรียนบ้านหนองไคร้	ก่อนทดลอง	Hotelling's Trace	.125(a)	.986
	หลังทดลอง		6.319(a)	.040*
โรงเรียนแม่อนวิทยาลัย	ก่อนทดลอง	Hotelling's Trace	.907(a)	.489
	หลังทดลอง		5.874(a)	.001**
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ก่อนทดลอง	Hotelling's Trace	1.466(a)	.231
	หลังทดลอง		.781(a)	.572

หมายเหตุ: * หมายถึงนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 , ** หมายถึงนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการทดสอบในตารางที่ 2 พบว่า ภายหลังจากการทดลองกลุ่มทดลอง แตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) จำนวน 5 ใน 7 โรงเรียน ยกเว้น 2 โรงเรียน คือโรงเรียนหางดงรัฐราษฎร์อุปถัมภ์ และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ($p > .05$) ส่วนการทดสอบก่อนการทดลองไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มในทุกโรงเรียน

3. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4 รายวิชา หลังการทดลอง

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4 วิชา (คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ) ภายหลังจากการทดลองในจำนวน 7 โรงเรียน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายตัวแปร แสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3

ความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองและควบคุมของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภายหลังการทดลองใน 7 โรงเรียน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายตัวแปร

โรงเรียน	ผลสัมฤทธิ์	MS	F	p
(1) จอมทอง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	5.776	64.808	.000**
	คณิตศาสตร์	32.400	8.720	.005**
	วิทยาศาสตร์	42.025	9.681	.004**
	ภาษาไทย	115.600	14.801	.000**
	ภาษาอังกฤษ	216.225	21.478	.000**
(2) นวมินทราชูทิศ พายัพ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.080	18.268	.000**
	คณิตศาสตร์	.225	.040	.842
	วิทยาศาสตร์	297.025	40.462	.000**
	ภาษาไทย	286.225	36.901	.000**
	ภาษาอังกฤษ	.225	.035	.854
(3) แม่แตง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	5.242	36.531	.000**
	คณิตศาสตร์	.625	.114	.737
	วิทยาศาสตร์	21.025	2.103	.155
	ภาษาไทย	11.025	.980	.328
	ภาษาอังกฤษ	46.225	10.086	.003**
(4) หางดงรัฐราษฎร์ อุปถัมภ์	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	.484	5.310	.027*
	คณิตศาสตร์	.400	.054	.817
	วิทยาศาสตร์	3.600	.505	.482
	ภาษาไทย	28.900	1.898	.176
	ภาษาอังกฤษ	2.025	.289	.594
(5) บ้านหนองไคร้	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	.506	10.106	.003**
	คณิตศาสตร์	3.025	.373	.545
	วิทยาศาสตร์	3.025	.233	.632
	ภาษาไทย	9.025	.729	.399
	ภาษาอังกฤษ	.100	.009	.924

ตารางที่ 3

ความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองและควบคุมของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภายหลังการทดลอง ใน 7 โรงเรียน (ต่อ)

โรงเรียน	ผลสัมฤทธิ์	MS	F	p
(6) แม่อนวิทยาลัย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.744	16.665	.000**
	คณิตศาสตร์	.028	.009	.923
	วิทยาศาสตร์	66.694	8.033	.008**
	ภาษาไทย	106.778	9.618	.004**
	ภาษาอังกฤษ	13.444	2.562	.119
(7) สาธิต	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	.009	.621	.436
	คณิตศาสตร์	5.430	1.147	.292
	วิทยาศาสตร์	28.166	2.024	.164
	ภาษาไทย	20.572	2.227	.145
	ภาษาอังกฤษ	.222	.026	.873

หมายเหตุ: * หมายถึงนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 , ** หมายถึงนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนภายหลังการทดลองในตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มทดลองของจำนวน 6 โรงเรียน คือ โรงเรียนจอมทอง โรงเรียนนวมินทราช โรงเรียนแม่แตง โรงเรียนหางดงฯ โรงเรียนบ้านหนองไคร้ และโรงเรียนแม่อนวิทยาลัย มีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) แต่มีเพียง 1 โรงเรียนที่ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม คือ โรงเรียนสาธิตฯ ($p > .05$) การเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภายหลังการทดลอง พบว่าโรงเรียนจอมทอง โรงเรียนนวมินทราช และโรงเรียนแม่อนวิทยาลัย กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และวิชาภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) โรงเรียนจอมทอง โรงเรียนนวมินทราช และโรงเรียนแม่อนวิทยาลัย กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมในวิชาภาษาอังกฤษ ($p < .01$) คือโรงเรียนจอมทอง และโรงเรียนแม่แตง ส่วนโรงเรียนที่ไม่พบว่าความแตกต่างระหว่างกลุ่มทั้ง 4 รายวิชาเลย ($p > .05$) มี 3 โรงเรียน คือโรงเรียนหางดงฯ โรงเรียนบ้านหนองไคร้ และโรงเรียนสาธิตฯ

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้พบว่ากิจกรรมแนะแนวมีผลในการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำถึงปานกลางให้สูงขึ้นค่อนข้างเด่นชัด กล่าวคือ กลุ่มทดลองใน 6 โรงเรียน มีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งโรงเรียนเหล่านี้มีทั้งโรงเรียนขนาดใหญ่ (โรงเรียนจอมทอง และโรงเรียนนวมินทราชูทิศ พายัพ) โรงเรียนขนาดกลาง (โรงเรียนแม่แตงและโรงเรียนหางดงรัฐราษฎร์อุปถัมภ์) และโรงเรียนขนาดเล็ก (โรงเรียนบ้านหนองไคร้และโรงเรียนแม่อนนวิทยาลัย) โดยมีเพียง 1 โรงเรียนเท่านั้นที่ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม คือโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าสอดคล้องกับงานวิจัยอื่นๆ หลายชิ้น เช่น งานวิจัยของ ชิดาพันธุ์ มุลผล (2552) กาญจนา ไทยลำภู, วัลภา สบายยิ่ง และนิรนาท แสนสา (2556) และ อลิสสา กุระมสุวรรณ (2553) ที่พบว่ากิจกรรมแนะแนวมีผลในการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

กิจกรรมแนะแนว เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สำรวจตัวเองและค้นพบศักยภาพของตนเอง นักเรียนสามารถเลือกทำงานหรือทำกิจกรรมต่างๆ ที่ตนเองถนัดและมีความสนใจ ซึ่งการที่ได้มีโอกาสทำสิ่งที่ชอบและสนใจนั้น ทำให้นักเรียนเกิดความมุ่งมั่นที่จะทำงานหรือทำกิจกรรมนั้นให้ได้เกิดผลดียิ่งขึ้น ความมุ่งมั่นนี้เป็นแรงจูงใจที่สำคัญ ที่ขับเคลื่อนไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย หรือตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ (McClelland, Atkinson, Clark & Lowell, 1953) คนที่มุ่งมั่นในการทำงานให้สำเร็จตามมาตรฐานที่วางไว้นั้น ล้วนเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงแทบทั้งสิ้น ดังที่เขียน วันทนียตระกูล (2553) กล่าวว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นคนที่มีความทะเยอทะยาน มีความอดทน มีเป้าหมาย และความหวังที่จะประสบความสำเร็จ ดังนั้นจึงพยายามที่จะปฏิบัติสิ่งต่างๆ ของตนเองให้ดียิ่งเสมอ ในกิจกรรมแนะแนวทั้ง 16 โปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ ได้กำหนดเป้าหมายอย่างชัดเจน ที่จะให้นักเรียนได้เรียนรู้ และกระทำความร่วมมืออย่างมีความหมาย อีกทั้งต้องการนักเรียนให้ประสบความสำเร็จในสิ่งที่ทำ กิจกรรมทุกกิจกรรมจึงแฝงไว้ด้วยข้อคิด ข้อเตือนใจ การเสริมแรง และเสริมพลังใจ ที่จะทำให้นักเรียนเกิดความฮึกเหิม มีกำลังใจต่อสู้กับความยากลำบาก ความท้อแท้ หรือท้อถอย ที่นักเรียนเคยเป็นมา นอกจากนี้ในตัวกิจกรรมยังมีลักษณะที่ท้าทายความสามารถและสร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่นักเรียนอีกด้วย เช่น การทายปัญหา การเล่นเกมแข่งขัน การเล่าเรื่อง การร้องเพลง การใช้ตัวอย่างชีวิตจริงและใช้คลิปวิดีโอต่างๆ เป็นต้น

แม้ว่าการดำเนินการฝึกในช่วงแรกๆ นักเรียนจะยังไม่ค่อยมั่นใจ และนักเรียนหลายคนไม่กล้าที่จะแสดงออก ทั้งด้านการกระทำ และการแสดงความคิดเห็น เนื่องด้วยเพราะความกลัวการทำผิดพลาด หรือกลัวการถูกเยาะเย้ยถากถาง ซึ่งผู้ฝึกทุกคนได้ตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องนี้ดี จึงให้ความเป็นกันเองกับนักเรียนทุกคน แสดงความเอาใจใส่ และให้กำลังใจ จดเว้นจากการตำหนิตติเตียนใดๆ ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ และกล้าคิด กล้าทำมากขึ้น จนในที่สุดนักเรียนทุกคนรู้สึกผ่อนคลาย และกระตือรือร้นในการเข้าร่วมทำกิจกรรมอย่างรักก็ตาม ในบางกิจกรรมที่จะต้องใช้การคิด และการสรุปออกมาเป็นข้อเขียน นักเรียนบางคนมักตามไม่ทัน ทำให้เกิดความล่าช้า หรือติดขัดในการดำเนินกิจกรรม ผู้ฝึกจึงต้องมีการปรับเนื้อหาของกิจกรรมบ้าง

เพื่อให้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์มากยิ่งขึ้น สำหรับการวิเคราะห์ว่ากิจกรรมแนะแนวมีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือไม่นั้น พบว่ายังมีความแตกต่างกันในแต่ละโรงเรียน เช่น พบว่ามี 3 โรงเรียนที่กิจกรรมแนะแนวมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทยสูงขึ้น และมี 2 โรงเรียนที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นในจำนวนโรงเรียนทั้งหมด พบว่ามีเพียงโรงเรียนเดียวเท่านั้น ที่กิจกรรมแนะแนวช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 4 วิชา แต่ก็ถึง 3 โรงเรียนที่พบว่ากิจกรรมแนะแนวไม่ได้เพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาใดเลย ดังนั้นผลการวิจัยครั้งนี้ จึงไม่สามารถสรุปได้อย่างชัดเจนว่า กิจกรรมแนะแนวช่วยทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำดีขึ้น แนวทางในการอธิบายส่วนหนึ่ง คือ กิจกรรมแนะแนวอาจส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทางอ้อม คือผ่านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนนั่นเอง (McClelland, 1961) ดังที่วิจัยบางชิ้นชี้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน (Steinmayr & Spinath, 2009 ; สุขุภุช ดีโนนโพธิ์, 2554) การเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยอาศัยแรงจูงใจในการเรียนอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ จึงควรมีกิจกรรมอย่างอื่นเสริมด้วย เช่น ใช้เทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักเรียนเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอีกด้วย (ประกอบ มณีโรจน์, 2554)

สรุป

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปได้ว่า กิจกรรมแนะแนวมีแนวโน้มช่วยเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ส่วนการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำด้วยการใช้กิจกรรมแนะแนวนั้นยังสรุปผลไม่ได้ชัดเจน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่าการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มดังกล่าวนี้ ควรใช้เทคนิควิธีการสอนที่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน การใช้เวลาฝึกฝนที่มากพอ และกระทำควบคู่ไปกับการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

กรรณิการ์ ภิรมย์รัตน์. (2554). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง**

การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

กาญจนา ไทยลำภู, วุฒิลา สบายยิ่ง และ นิรนาท แสนสา. (2556). **ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อ**

พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนวิสุทธิวงศ์

อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 วันที่ 3 – 4 กันยายน 2556. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- เขียน วันทนียตระกูล. (2553). **แรงจูงใจมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนอย่างไร**. สืบค้นเมื่อ 20 พฤษภาคม 2557, จาก http://www.lanna.mbu.ac.th/artilces/Intrinsic_Kh.asp.
- ชชานนท์ ลิ้มทอง. (2557). **กูรูเว็บ “เด็กดี” พันธเด็กไทยไม่ได้ Suck Seed โฉเนียดกทั่วประเทศ!!!**. สืบค้นเมื่อ 15 กรกฎาคม 2557, จาก <http://www.matichon.co.th/newsdetail.php?newsid=1302235807>.
- ชิดาพันธุ์ มูลผล. (2552). **การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีของแมคเคลแลนด์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ประกอบ มณีโรจน์. (2554). **จะจัดการเรียนการสอนอย่างไรจึงจะยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น**. เอกสารลำดับที่ 6/2554 กลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2.
- ผู้จัดการออนไลน์. (2556). **แผนนโยบาย ศธ. ต้นเหตุการศึกษาไทยตกต่ำ**. สืบค้นเมื่อ 22 มิถุนายน 2557, จาก <http://www.manager.co.th/Home/ViewNews.aspx?NewsID=9560000058399>.
- พิมพ์ดา โยธาสุมุท. (2556). **ปัญหาการศึกษาของเด็กไทย**. สำนักข่าวแห่งชาติ กรมประชาสัมพันธ์. สืบค้นเมื่อ 20 พฤษภาคม 2557, จาก <http://www.phulungka.ac.th/index.php?op=news-etail&id=4>.
- รมว. ศธ. ยอมรับคุณภาพการศึกษาไทยยังไม่เป็นที่น่าพอใจ. (2556). สืบค้นเมื่อ 17 พฤษภาคม 2557, จาก <http://www.kroobannok.com/59430>.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2555). **ชี้สังคมไทยน่าห่วง ค่าใช้จ่ายบุหรี – แอลกอฮอล์ – กินยาเกินขนาด และหนี้สินครัวเรือนมีสัญญาณสูงขึ้น**. สืบค้นเมื่อ 22 พฤษภาคม 2557, จาก <http://thaipublica.org/2012/05/nesdb-problem-thai-social>.
- สุขฤกษ์ ดีโนนโพธิ์. (2554). **ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 30**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ.
- อลิสสา ฐรมะสุวรรณ. (2553). **ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพแผนกพลศึกษา วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- Kauchak, D. & Eggen, P. (2012). *Educational Psychology: Windows on Classrooms*. (9th ed.). New Jersey: Pearson.
- McClelland, D. C. (1961). *The Achievement Motive*. New York: Prentice-Hall.
- McClelland, D. C.; Atkinson, J. W.; Clark, R. A. & Lowell, E. L. (1953). *The Achievement Motive*. New York: Appleton-Century Crofts.

- Singh, K. (2011). **Study of Achievement Motivation in Relation to Academic Achievement of Students**. Retrieved June, 2015, from http://www.ripublication.com/ijepa/ije-pav1n2_8.pdf.
- Smith, R. L. (2011). **Achievement Motivation Training: An Evidence-Based Approach to Enhancing Performance**. Retrieved July 20, 2014, from http://www.counselling.org/re-sources/library/VISTAS/2011-V-Online/Article_56.pdf.
- Steinmayr, R. & Spinath, B. (2009). The Importance of Motivation as a Predictor of Schools Achievement. **Learning and Individual Differences**. 19, 80 – 90.